

## Fohász

Hallod e te Magyarország?!  
Nem, nem te hozzád beszélek!  
Te csonkított darabka térképke!  
Én hozzád fohászkodom, óh  
Te Nagy, te Régi!  
Te aki még hamis törvények közt  
Igaz tudtál lenni!  
Te aki még nem tagadtad meg,  
Magadtól gyermeked..  
Mert te Csonka, ugye tudod, hogy  
Lemondva idegenkézbe..  
Árvaságra neveled?!  
Ahhoz szólok aki míg élt  
Virágoztak a rétek..  
Aki földjén erdők voltak,  
Hegyeiben temérdek kincsek.  
Bocsájtod meg nekem,  
Hogy elhagytalak.  
Elfeledtem, hogy egykor  
Mire tanították otthon, a magyarokat!  
Büszkeségre? Emelt főre?  
Dísz ruhában ünneplőbe?  
De most..mégis mi lett.  
Nem hordunk mi ünneplőt se.  
Minek is kéne? Mit kéne ünnepelni?  
Ha egyszer díszruhát, hát feketét kéne venni.  
Gyászolunk, mert elbuktunk.  
Elbuktuk otthonunk, elvesztettük hazánk!  
Fájt,fájt..de nem is ez számít már!  
Nézd meg mi lett most!  
Csak benned remélhetek..  
Nem törődik itt velünk szlovák,román, de még magyar se.  
Hiszen mit törődnének azok kik köpnek nevünkre?  
Sőt még nevünk magyar sem lehetne!  
Hát kik ezek?  
Akik azt hiszik megmondhatják minek szülessek?  
Minek képzelik magukat, talán..Istennek?  
És aztán a magyarok, azoknak talán  
Belekéne nyugodniuk?  
Hogy elvágtak minket, és most szenvedünk?  
Ejh, nem értik, nem is sejtik  
milyen sötét is a felhő mi felettünk.  
Hát Te Nagy Magyarország, ha fent vagy a fellegekben..  
Mert ugye azt tanítják, hogy aki meghal  
Oda fentről örködik az Égben.  
Te mit szólsz ehhez?

Hogy szégyenkezve nyögik ki sokan a magyar nevet.  
És nem e fáj neked, hogy annyian tagadják, hogy valaha ismertek téged?  
Óh, ha koporsód volna! Biztos foroghatnál benne!  
De, miket beszélek..  
Koporsód van.  
Ott van a műemlékekben.  
Ott van minden egyes történelmi képben, regényben.  
És te forogsz, mint sírodban  
Halálodban benne!  
Érzem, érzem a haragod, a fájdalmaid,  
Ha ránézek egy térképre!  
Hát ne haragudj Nagy Magyarország!  
Láthatod hová lett az emberekből,  
a Nagy "magyarság"!  
És látod, én is elvesztem.  
Ledőltem. Lelőttek? Vagy magamtól  
Elerőtlenedtem?  
Nem tudom. Látod, még ennyire sem  
Vagyok méltó, hogy emlékezzek.  
Emlékezzek, hogy én téged, hogyan tagadtalak meg...  
De azt tudom,..megtagadtalak.  
Kivívtam magamellen lángoló haragodat!  
Talán, ha az ember nem tagadna meg téged,  
Óvnád, féltened, mint jó anyja, ki felköltözött az égbe!  
És most mégis mi lett?  
Gyalázat, gyalázat, hogy félelem, csak ennyi kellett!  
Elég volt rettegésben tartani egy nemzetet,  
És mindjárt tagadott, hazudott és engedelmeskedett.  
Tudod e, hogy átírták a történelmed?  
Tudod e, hogy ami voltál azt én nem tanulhattam meg?  
Esküszöm nem akartam, hogy így legyen..  
Nem akartam lemondani rólad, hát esdekelve kérlek..értsd meg!  
Értsd meg, hogy..nem tehettem semmi mást!  
Elfeleltették velünk milyen is, ha van hazánk!  
Milyen az, ha az embert nem szégyenítik meg.  
Nem úgy néznek reá, mint egy ázott kis csavargó kölyökre..  
Aki anyátlanul, apátlanul koldul és keres..  
Nekünk nem adtak új hazát, az övékbe meg..  
Nem fogadtak be.  
És most, hogy itt vagyok..  
egy darabnyi emlék földön.  
Mert én ki láttam, már annyiféle magyar hazát..  
Én tudom, látom..hogy ez műemlék ma már.  
Ezt a földet,..múzemba kéne tenni.  
Értékes, egy idegennek lehet nem ér semmit,  
De egy külhonnak megéri megnézni!  
Ez a föld, kibírt törököt, tatárt.  
Elviselte mikor az egész világot

háborúk pusztították!  
Kibírt Tianont! Kibírta azóta is az éveket!  
És, ha most a hangom..egy kicsit meg is remeg..  
Az azért van, mert az enyém..nem érhettem meg ezt..  
Hát amikor odakintről a határt nézem..  
Egy múzeumi határvonalat szemlélem!  
Közelebb nem lehet mennem.  
Mert én idegen vagyok..  
Én csak a vonalon túlról szemlélhetem..  
Milyenek is..a Nagy Magyarok!